

Toespraak ter gelegenheid van het vrouwenfeest 2003

Geachte Dames,
Leden van het bestuur,
Leden van de fanfare en de drumband,
Leden van het damescomité en de toneelvereniging,
Beste sympathisanten,

We zijn weer eens toe aan het eerste grote feest van dit jaar. Eigenlijk mag ik niet zeggen ons werkjaar, want ik denk dat wij dat beginnen of eindigen bij onze jaarvergadering, die aanstaande week zal plaatsvinden.

2003, het is het jaar waarin onze vereniging haar honderd vijfenvijftigste verjaardag zal vieren. Groot feest, zal u wellicht denken. Niets daarvan, zal ik u daarop onmiddellijk antwoorden. Niet dat wij geen reden zouden hebben om feest te vieren, maar wel omdat wij van oordeel zijn dat overdaad schaadt. Een vereniging met de respectabele leeftijd als de onze zou bijna elk jaar kunnen feest vieren, maar verliest zo'n feest dan niet snel aan waarde.

Wij hebben er dus voor gekozen om het dit jaar heel gewoontjes te houden. Ons honderd vijftig jarig bestaan heeft heel wat nieuwe impulsen gegeven aan onze vereniging. Wij hebben daarop verder gebouwd, en nu, vijf jaar later kunnen wij de resultaten ervan zien. We hebben een mooie vereniging, met een goed werkende structuur en een meer dan behoorlijke werking met vele leden.

Dit was eigenlijk pas de eerste fase. De tweede fase breekt nu pas aan, al staan we daar misschien te weinig bij stil. Wij zijn het al een beetje gewoon geworden dat het goed gaat, dat we fijne feesten kunnen uitbouwen, veel leden en sympathisanten hebben, goede muzikanten en trommelaars, voldoende leerlingen en ga zo maar door.

Nu is het echt het moment om dit te consolideren, evenwel zonder op een status-quo te blijven. Nieuwe initiatieven van welke aard dan ook, op muzikaal en

bestuurlijk vlak, maar ook ten overstaan van de sympathisanten dienen nu onze volledige aandacht te krijgen.

En met deze nieuwe initiatieven moeten wij al durven vooruitzien naar een volgend meetpunt, namelijk het honderd zestig jarig bestaan. Het lijkt veraf, maar dat is het echt niet. De voorbereidingen van het honderd vijftig jaar hebben ook bijna drie jaar in beslag genomen.

Ik denk dat dit de bekommernis van onze vereniging zal zijn in het komende werkjaar.

Moge dit feest dat wij u aanbieden een blijk zijn van onze bezorgdheid om het voor u allen zo aangenaam mogelijk te maken bij onze vereniging.

Wij mochten vroeger altijd op u rekenen, wij doen dat vandaag en wij willen dat blijven doen in de toekomst.

Langs deze weg wil ik nu reeds alle heren bedanken die de hele dag al in de weer zijn om deze avond te verzorgen, maar ook natuurlijk allen zonder enige uitzondering die het hele jaar zoveel onbaatzuchtig werk verrichten voor deze vereniging.

Smakelijk eten en een heel gezellige avond.

Guido.